

Životopisný profil Sr. Mária Futejová

Sr. Majka sa narodila v Prešove 12. februára 1979. Bola najmladšou zo štyroch detí. Vo svojej rodine dostala dobré základy pre ľudský i kresťanský rast. S rodičmi, najmä s otcom, ktorý bol kostolníkom, sa denne zúčastňovala sv. omše. Už v detstve začala navštevovať Saleziánske mládežnícke stredisko v Prešove a stredisko Laura, kde si ju saleziánska charizma naplno získala. Vyštudovala najprv Strednú priemyselnú školu a potom na Prešovskej univerzite učiteľstvo pre prvý stupeň ZŠ, lebo sa túžila venovať deťom. Mala veľký pedagogický talent. Počas strednej i vysokej školy bola výbornou animátorkou. Typická pre ňu bola tiež láska k pohybu, k horám, venovala sa rôznym športom, turistike. Mala rada dobrodružstvo, ale tiež samotu v skorých ranných hodinách v prírode, kde sa mohla v tichu modliť a uvažovať.

S pomocou duchovného vodcu rozlišovala svoje povolanie a po skončení vysokej školy v septembri 2002 začala formáciu v našom Inštitúte. V auguste 2006 po absolvovaní noviciátu zložila prvé rehoľné sľuby v Šamoríne. Potom 3 roky pôsobila v komunite Dolný Kubín, 3 roky v Šamoríne a od r. 2012 v Nitre. So zánietením sa venovala rôznym výchovno-apoštolským činnostiam: vyučovaniu na školách, deťom v oratóriách, viedla mládežnícke skupiny a detský zbor, venovala sa formácii animátorov, bola zapojená do misijného dobrovoľníctva – Videsu, katechizovala. Vedela zaujať a získať si dievčatá i chlapcov, aj takých nespratníkov, ktorí by inak o kostol nezavadili. Pri výchovnej práci využívala svoje mnohoraké talenty, ktoré rada dávala k dispozícii aj v komunite. Bola dobrou hudobníčkou, ovládala mnohoraké praktické a technické zručnosti, mala organizačný talent, bola tvorivá a výchovne odvážna. To všetko bolo podporené bystrým úsudkom, inteligenciou, veľkou obetavosťou a pracovitosťou, nebála sa žiadnej námahy.

Svojou prítomnosťou v komunite neupútalala pozornosť, bola radšej v úzadí, ochotná poslúžiť. Sestry sa zhodujú, že veľa toho nenahovorila, ale čo povedala, stálo za to. Mala svojský humor, vedela veci nadľahčiť. Mala veľmi dobré srdce, bola mierumilovná, vedela vycítiť potreby sestier, ale niekedy bola plachá a nedarilo sa jej adekvátne zareagovať. Prechádzala aj cestou vnútorného očistenia, veľa ju stálo spracovávať svoj vnútorný svet a bojovať so svojimi povahovými obmedzeniami. V tomto boji húževnato napredovala, takže pred jej večnými sľubami, ktoré zložila v Nitre v septembri 2013, sa o nej mohlo povedať: „Je evidentné, že sa posúva dopredu a snaží sa odpovedať na milosti, ktoré dostáva.“ Bola učennivá a nechala sa viesť Pánom i jeho prostredníkmi.

Zvláštnu lásku mala pre chudobné a zanedbané deti a mladých. Túžila ísť na misie, preto v r. 2012 ochotne súhlasila s návrhom ísť pracovať do rómskej osady Orechov Dvor pri Nitre. Tu začala vyučovanie nultého ročníka romských detí, a to tak úspešne, že deti boli výborne pripravené zvládnuť zaradenie do školy, čo ocenili školské i cirkevné authority. Pán ju nečakane povolal uprostred intenzívnej práce a ona mu aj teraz dala svoje Áno. Bola verná tomu, čo už v r. 2010 vyjadrila vo svojej žiadosti o obnovu rehoľných sľubov: „Túžim dať Bohu „odpoveď lásky so všetkým, čo si táto odpoveď bude žiadať v mojom živote, aby Pán cítil – a to aj cez sestry a mladých – že je milovaný, s mojím obnoveným vedomím ísť aj na kríž“.

Svoju ťažkú chorobu znášala s hlbokou vierou, odovzdanosťou a mimoriadnou statočnosťou. Vôbec sa nestážovala ani nenariekala nad svojou situáciou, životom i smrťou dosvedčila to, čo napísala do svojej žiadosti o večné sľuby: „Vo svojom živote som mala milosť poznať a zakúsiť, že som milovaná, že Pán bol a je prítomný v mojom živote. Táto skúsenosť lásky je mojou najväčšou skúsenosťou a dala mi nový život.“